

som hidtil tilsynet med udlændinge, som blev nedlagt pr. 1. januar 1984.

Mens tilsynet med udlændinge kun havde 58 mand ansat, er der i dag allerede ansat 110 personer i direktoratet for udlændinge, hvoraf seks er jurister, som er udlånt fra anklagemyndigheden.

En af årsagerne til, at den nuværende udlændingelov ikke har virket, er, at direktoratet for udlændinge ikke har levet op til de stillede krav og har været for længe om behandlingen af asylsager. Det har bl.a. betydet, at politiet på centralt plan har været nødsaget til at oprette en særlig politiafdeling for realitetsbehandling af asylsager, kaldet »den centrale politiafdeling« (afd. A).

Denne særlige politiafdeling virker i det daglige arbejde som det nedlagte fremmedpoliti, også kaldet tilsynet med-udlændinge. I dag består den centrale politiafdeling (afd. A) af 60 politifolk.

Oprettelsen af den centrale politiafdeling er i strid med lovgivernes hensigt og er en delvis omgåelse af udlændingeloven.

Den vigtigste årsag til, at den nuværende udlændingelov ikke har virket efter hensigten, er, at man ved anden behandling af lovforslaget helt ændrede indholdet i § 7 og § 8, således at man foretog en sidestilling og sammenblanding af spontane flygtninge (konventionsflygtninge eller A-flygtninge) og de facto-flygtninge (B-flygtninge), samt at lovgiverne fjernede den reelle mulighed for i praksis at kunne afvise disse flygtninge ved grænsen.

Denne væsentlige ændring af de oprindelige retstilstande skal ses i relation til de langsommelige sagsbehandlingstider i direktoratet for udlændinge og i klageadgangen vedrørende disse sager (ca. 6-7 måneder).

I den nuværende lov er der i praksis således ikke mulighed for at afvise udlændinge, der angiver at være A- eller B-flygtning, fordi regeringen og socialdemokratiet i deres forlig fjernede den oprindelige undtagelsesbestemmelse.

Det medfører, at alle flygtninge i dag, som angiver, at de er konventionsflygtninge (spontane flygtninge = A-flygtninge) eller de facto-flygtninge (B-flygtninge), efter ansøgning skal have opholdstilladelse her i landet, mens deres sag bliver behandlet og afgjort i direktoratet for udlændinge, hvis afgørelse kan indbringes for flygtningenævnet.

Når en udlænding har fået tilladelse til indrejse i Danmark og har opholdt sig her i landet i f.eks. seks måneder, mens det afgøres, om han er at betragte som konventionsflygtning eller blot er flygtet til Danmark af økonomiske eller uddannelsesmæssige årsager, så pådrager den danske stat sig

forpligtelse til at sørge for den formodede flygtningens underhold, som koster ca. 8.000-10.000 kr. pr. måned.

Hvis det efter den langvarige sagsbehandling viser sig, at pågældende skal udvises, så kan Danmark ikke blot nøjes med at udvise pågældende til det land, hvor han indrejste fra, f.eks. Østtyskland, men må udvise pågældende til det land, hvor han/hun har statsborgerret. Hvis flygtningen ikke har penge, så må den danske stat betale for hjemrejsen, dvs. hjemrejsen til det land, hvor flygtningen har statsborgerret, eller til afsenderlandet.

I den nuværende udlændingelovs § 48, stk. 2, står der: »Påberåber en udlænding sig at være omfattet af §§ 7-8, skal sagen straks forelægges direktoratet for udlændinge til afgørelse. Udlændingen skal endvidere gøres bekendt med adgangen til at sætte sig i forbindelse med Dansk Flygtningehjælp.«

Afdelingen for behandling af flygtningesager i direktoratet for udlændinge ligger i Albertslund.

En formodet flygtning skal i henhold til § 48, stk. 2, ligeledes have lejlighed til at sætte sig i forbindelse med Dansk Flygtningehjælp. Allerede nu tårner vanskelighederne sig op for grænsepolitiet for så vidt angår en reel afvisning af en udlænding forinden indrejsen, hvis pågældende påberåber sig at være A- eller B-flygtning.

Selv om direktoratet for udlændinge helt ekstraordinært pr. telefon skulle finde på at nægte opholdstilladelse til en udlænding, der påberåber sig at være omfattet af §§ 7 og 8 (flygtningeparagrafferne), så kan den pågældende udlænding i henhold til udlændingelovens § 53, stk. 2, nr. 1, forlange at få sin klage over direktoratets afgørelse indbragt for flygtningenævnet til behandling dér.

I henhold til § 53, stk. 3, har en sådan klage til flygtningenævnet opsættende virkning med hensyn til afvisning/udvisning.

Flygtningenævnet kan kun afvise klagen, hvis den er åbenbart grundløs.

Den nuværende udlændingelov betyder, at politiet ved grænsen kun kan afvise flygtninge, såfremt det findes påkrævet af hensyn til statens sikkerhed.

Alle andre udlændinge, der påberåber sig at være A- eller B-flygtninge, har et ubetinget retskrav på opholdstilladelse her i landet.

Det bør her nævnes, at der i de øvrige konventionslande ikke er tillagt B-flygtninge eller de facto-flygtninge noget retskrav på opholdstilladelse, som det med udformningen af den nuværende danske flygtningelov er sket her i landet, hvor man også lader flygtningenævnet træffe den endelige afgørelse vedrørende B-flygtninge.